

delse med informationssamfundstjenester kan føre til hurtig vedtagelse af forholdsregler, herunder foreløbige forholdsregler, for at bringe den påståede overtrædelse til ophør og hindre yderligere skade for de berørte interesser. Endelig tilføjer artikel 18, stk. 2, e-handelsdirektivet til bilaget til direktiv 98/27/EF, der er gennemført ved lov om forbud til beskyttelse af forbrugernes interesser (forbudsloven).

Bestemmelsen vedrører ikke myndigheders, erhvervsdrivendes m.v. stillingtagen til et eventuelt erstatnings spørgsmål.

Sager, hvorved en tjenesteyder tilpligtes at undlade en handling, kan anlægges efter de almindelige regler i retsplejeloven. Sager anlægges som udgangspunkt ved byretten ved sagsøgtets hjemting. Fogedretterne kan nedlægge et foreløbigt forbud efter retsplejelovens kapitel 57, såfremt det godtgøres eller sandsynliggøres, at de handlinger, der søges forbudt, strider mod rekvirentens ret, og at rekviritus vil foretage de handlinger, som søges forbudt, og at formålet vil forspildes, såfremt rekvirenten henvises til at gøre sin ret gældende ved almindelig rettergang.

Det er antaget, at en offentlig tilsynsmyndighed også vil kunne få nedlagt et foreløbigt forbud efter retsplejelovens bestemmelser, hvis det er påkrævet, for at myndigheden kan varetage sine lovbestemte opgaver. Myndigheden antages i disse tilfælde at have den fornødne retlige interesse.

Ifølge markedsføringslovens § 19, stk. 2, kan Forbrugerombudsmanden administrativt meddele et påbud, hvis en handling klart er i strid med loven og ikke kan ændres ved forhandling. Forbrugerombudsmanden kan endvidere efter markedsføringslovens § 21 nedlægge et foreløbigt forbud, hvis der er øjensynlig fare for, at formålet med anlæggelse af et søgsmål om forbud vil forspildes, hvis rettens afgørelse skal afventes. Derudover har alle, der har en retlig interesse deri, mulighed for at anlægge sag om forbud, påbud og erstatning ved domstolene efter markedsføringslovens § 13.

Forbudsloven sikrer, at udenlandske myndigheder og organisationer, der varetager forbrugernes kollektive interesser, og som er optaget på en af Kommissionen offentliggjort liste, kan anlægge søgsmål her i landet efter retsplejelovens bestemmelser. Endvidere giver loven mulighed for, at danske myndigheder kan optræde som repræsentant ved domstolene her i landet på vegne af de udenlandske myndigheder og organisationer.

Henvisningen til forbudsdirektivet betyder, at disse udenlandske myndigheder og organisationer kan an-

lægge søgsmål her i landet efter retsplejelovens regler mod en tjenesteyder, der handler i strid med e-handelsdirektivets materielle regler. Søgsmål efter forbudsdirektivet vil i praksis kun være relevante i henhold til de bestemmelser i direktivet, der indfører pligter for tjenesteyderne. Det drejer sig således bl.a. om en manglende opfyldelse af informationskravene i direktivets artikel 5-7 og 10-11.

Adgangen for udenlandske godkendte organer til selv at anlægge søgsmål her i landet antages at gælde ved siden af og uafhængigt af e-handelsdirektivets artikel 3, stk. 1, om hjemlandskontrol. Det godkendte organ er heller ikke forpligtet til at iagttage informationsproceduren i e-handelsdirektivets artikel 3, stk. 4. Ligeledes må det forventes, at der ikke altid vil være sammenfald mellem de udenlandske godkendte organer efter forbudsloven, og de myndigheder der varetager hjemlandskontrollen efter e-handelsdirektivet, da private forbrugerorganisationer kan optræde som godkendte organer. I praksis må det dog forventes, at forbudsdirektivets system først bringes i anvendelse, når mulighederne efter e-handelsdirektivet er udtømt, da fremgangsmåden efter forbudsdirektivet er mere omstændelig og ressourcetrævendende.

Da lovgivningen allerede indeholder de nødvendige retsmidler til at sikre et hurtigt indgreb over for påståede ulovlige handlinger, giver artikel 18 ikke anledning til at indføre bestemmelser herom i lovforslaget.

16. Samarbejde

Efter artikel 19, stk. 1, skal medlemsstaterne sørge for at råde over tilstrækkelige kontrol- og undersøgelsesmidler til en effektiv iværksættelse af direktivet og drage omsorg for, at tjenesteyderne giver dem de nødvendige oplysninger. Efter stk. 2 er medlemsstaterne forpligtet til at udpege en eller flere kontaktpunkter som led i samarbejdet mellem medlemsstaterne og give meddelelse herom til Kommissionen og de andre medlemsstater. Endvidere er medlemsstaterne efter stk. 3 forpligtet til hurtigst muligt at yde bistand og give oplysninger til Kommissionen eller en anden medlemsstat, og efter stk. 4 er medlemsstaterne forpligtet til at oprette kontaktpunkter, der kan yde generel rådgivning og klagevejledning til tjenesteydere og -modtagere i relation til kontraktforhold samt henvise til relevante organer for yderligere information og praktisk bistand. Endelig skal medlemsstaterne ifølge stk. 5 tilskynde til, at alle væsentlige administrative og retlige afgørelser vedrørende informationssamfundstjenester samt praksis i forbindelse med elektronisk handel meddeles Kommissionen.